

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 03, 2015

Nummer 3, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:126](#) 27-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:94](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:98](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:89](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:93](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:97](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:92](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:95](#) 20-01-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:90](#) 20-01-2015

RECHTSPRAAK

Hoge Raad verbetert hof wat betreft het verbinden van de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag.

Het middel komt op tegen de door het hof bij bijzondere voorwaarde gestelde termijn van drie maanden na 25 juli 2013 waarbinnen het bedrag van € 500 in het Schadefonds Openlijk Geweld dient te worden gestort. Daartoe wordt aangevoerd dat in verband met het door de verdachte ingestelde beroep in cassatie deze termijn inmiddels is verstreken.

Kennelijk bij vergissing heeft het hof verzuimd aan de in de bijzondere voorwaarde omschreven verplichting tot storting van een geldbedrag de voorwaarde te verbinden dat dit geschiedt 'binnen drie maanden nadat de uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging'. De Hoge Raad zal de bijzondere voorwaarde in die zin verbeteren. Het middel kan niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verstaat de door het hof opgelegde bijzondere voorwaarde in die zin dat deze luidt dat de veroordeelde binnen drie maanden nadat de bestreden uitspraak vatbaar is voor tenuitvoerlegging een bedrag van € 500 zal storten in het Schadefonds Openlijk Geweld, op het rekeningnummer 56.99.89.124, ten name van het Schadefonds Geweldsmisdrijven, onder vermelding van 'Haren' en het parketnummer 21-001047-13 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:126

Zaaknummer: 13/06349

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Voortzetting onderzoek ter terechtzitting achteraf gezien onjuist.

Het middel strekt ten betoge dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet-verschenen verdachte aangezien deze ten tijde van de behandeling van zijn zaak ter terechtzitting in hoger beroep uit anderen hoofde was gedetineerd en hij niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn.

Uitgangspunt is dat indien de dagvaarding aan een verdachte in persoon is uitgereikt en de verdachte noch zijn raadsman op de terechtzitting is verschenen, de rechter – behoudens duidelijke aanwijzingen van het tegendeel – kan uitgaan van het vermoeden dat de verdachte vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht. Nochtans bestaat de mogelijkheid dat achteraf moet worden vastgesteld dat aan het recht van de verdachte om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, is tekortgedaan. Dit kan zich voordoen indien de verdachte, zoals naar moet worden aangenomen hier het geval is geweest, ten tijde van de behandeling van zijn zaak in verband met een andere strafzaak was gedetineerd zonder dat dit de rechter bekend was.

Uit het onder 2.2.2 vermelde stuk – aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet hoeft te worden getwijfeld – moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep in verband met een andere zaak was gedetineerd, zodat de beslissing van het hof om tegen de verdachte verstek te verlenen en het onderzoek ter terechtzitting voort te zetten, achteraf gezien onjuist was. Gelet op het grote belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn brengt het vorenoverwogene mee dat de verdachte de mogelijkheid dient te hebben om zijn zaak alsnog in hoger beroep in zijn tegenwoordigheid te doen behandelen. Dit leidt ertoe dat het bestreden arrest moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggewezen opdat deze opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:98

Zaaknummer: 14/01046

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Later gevonden vuurwapen op plaats van aanhouding onvoldoende voor bewezenverklaring ‘opzettelijk voorhanden hebben van een vuurwapen’.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 07/660008-12 onder 1 tenlastegelegde.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk een vuurwapen voorhanden heeft gehad, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. De door het hof in dat verband in aanmerking genomen omstandigheid dat een dag later op minder dan vijf meter afstand van de plaats van de aanhouding van de medeverdachte een vuurwapen is aangetroffen, volstaat daartoe niet.

Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:92

Zaaknummer: 13/06307

Wetsartikelen: 26 WWM

RECHTSPRAAK

Voortzetting onderzoek ter terechtzitting achteraf gezien onjuist.

Het middel strekt ten betoge dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet-verschenen verdachte aangezien deze ten tijde van de behandeling van zijn zaak ter terechtzitting in hoger beroep in het ziekenhuis was opgenomen en hij niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep houdt in dat aldaar de verdachte niet is verschenen, dat tegen hem verstek is verleend en dat het onderzoek is gesloten.

Uitgangspunt is dat indien de dagvaarding van een verdachte die is ingeschreven in een GBA, rechtsgeldig is betekend en de verdachte noch zijn raadsman op de terechtzitting is verschenen, de rechter – behoudens duidelijke aanwijzingen van het tegendeel – kan uitgaan van het vermoeden dat de verdachte vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht. Nochtans bestaat de mogelijkheid dat achteraf moet worden vastgesteld dat aan het recht van de verdachte om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, is tekortgedaan. Dit kan zich voordoen indien de verdachte wegens ziekte is verhinderd op de terechtzitting te verschijnen zonder dat dit de rechter bekend was.

Uit de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.3 weergegeven inhoud van de in cassatie overgelegde stukken – aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in het onderhavige geval in redelijkheid niet behoeft te worden getwijfeld – moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep in het ziekenhuis verbleef en om die reden verhinderd was op de terechtzitting in hoger beroep te verschijnen, zodat de beslissing van het hof om tegen de verdachte verstek te verlenen en het onderzoek ter terechtzitting voort te zetten, achteraf gezien, onjuist was. Gelet op het grote belang van de verdachte om bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn brengt het vorenoverwogene mee dat de verdachte de mogelijkheid dient te hebben om zijn zaak alsnog in hoger beroep in zijn tegenwoordigheid te doen behandelen. Dit leidt tot de slotsom dat het bestreden arrest moet worden vernietigd en dat de zaak moet worden teruggewezen opdat deze opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel is dus terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:89

Zaaknummer: 14/00299

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Voorbedachte raad ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken

over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hiervoor bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Tegen de achtergrond van het voorafgaande heeft het hof zijn oordeel dat de voorbedachte raad kan worden bewezenverklaard niet toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in het bijzonder in aanmerking dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van haar voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed gedurende het tijdsbestek dat zij gewapend met meerdere wapens doelbewust naar [slachtoffer] is gelopen, dan wel gedurende het tijdsbestek dat zij gewapend met een slagvoorwerp naar [slachtoffer] is gelopen om hem één of meer klappen op zijn hoofd te geven waarna zij vervolgens een mes heeft gehaald en weer terug is gelopen naar [slachtoffer], terwijl het hof niets heeft vastgesteld omtrent het tijdsverloop dat met die handelingen gemoeid is geweest.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:93

Zaaknummer: 14/02018

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het OM onterecht niet-ontvankelijk verklaard vanwege een onvolledig proces-verbaal van het onderzoek ter terechtzitting.

Het middel klaagt dat het hof het Openbaar Ministerie ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in de vervolging van de verdachte, althans dit oordeel ontoereikend heeft gemotiveerd.

De omstandigheid dat de inhoud van het proces-verbaal van het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg niet aan de daaraan ingevolge artikel 326 Sv te stellen eisen voldoet, kan een verzuim zijn dat zozeer strijdt met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek en de op grond daarvan gedane uitspraak meebrengt. Het oordeel van het hof dat in het onderhavige geval dit verzuim dient te leiden tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging, geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:94

Zaaknummer: 13/06374

Wetsartikelen: 326 Sv

RECHTSPRAAK

Appèldagvaarding door Hoge Raad nietig verklaard.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend. Het betoogt daartoe dat niet blijkt dat die dagvaarding is aangeboden op het adres waarop de verdachte in de gemeentelijke basisadministratie was ingeschreven.

In zijn onder 2.2.1 weergegeven overweging heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat – anders dan in de akte van uitreiking is vermeld – de woning aan voormeld adres wél bestaat. Uit het samenstel van de bepalingen van artikel 588 lid 1 en 3 Sv vloeit voort dat in zo een geval, alvorens wordt overgegaan tot de uitreiking van het gerechtelijk schrijven aan de griffier van de rechtbank, het schrijven daadwerkelijk moet zijn aangeboden aan de woning van de geadresseerde, met achterlating van een bericht van aankomst indien aldaar niemand is aangetroffen. Gelet op de onder 2.2.2 weergegeven akte van uitreiking, is het kennelijke oordeel van het hof dat daaraan in deze zaak is voldaan, niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen de appèldagvaarding nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:90

Zaaknummer: 13/04617

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Geen sprake van een ‘illegale overbrenging’.

Het middel richt zich met een rechtsklacht en een motiveringsklacht tegen de vrijspraak van het primair tenlastegelegde.

De in 2.1 weergegeven tenlastelegging heeft het hof klaarblijkelijk aldus opgevat dat daarin niet het verwijt is opgenomen dat de verdachte heeft gehandeld in strijd met artikel 18 EVOA (Europese verordening overbrenging afvalstoffen) in verbinding met artikel 2 onder 35 EVOA. Die uitleg is met de bewoordingen van de tenlastelegging niet onverenigbaar en moet in cassatie worden geëerbiedigd.

In cassatie kan, mede met verwijzing naar het hiervoor weergegeven wettelijk en verdragsrechtelijk kader, van het volgende worden uitgegaan.

(i) De strafzaak betreft de uitvoer uit Nederland van de afvalstoffen in de zin van de EVOA, met als doel een nuttige toepassing naar een land, China, waarop het OESO-besluit niet van toepassing is. Op die uitvoer zijn artikel 36 en 37 EVOA van toepassing. Het gaat daarbij om ijzer- en staalschroot en aluminiumschroot als genoemd onder code B1010 in Bijlage III EVOA.

(ii) Blijkens het antwoord van China op de hem op de voet van artikel 37 lid 1 EVOA door de Commissie gestelde vragen heeft China niet gekozen voor een verbod van uitvoer van die stoffen, de optie onder a, maar voor de optie onder c ('column 3') dat geen controle zal plaatsvinden in het land van bestemming.

(iii) Nader heeft China aangegeven, door in de bijlage bij artikel 1 van EG-Verordening 1418/2007 kolom d aan te vinken, ervoor te kiezen dat 'in het land van bestemming volgens het toepasselijke nationale recht andere controleprocedures [zullen] worden gevolgd'. In dat kader verlangt China dat de in te voeren afvalstoffen vergezeld gaan van een drietal, conform de gestelde eisen ingevulde, documenten, waaronder het in de tenlastelegging genoemde CCIC-certificaat ('Certificate for Pre-Shipment Inspection of Recycling Scraps to China issued by CCIC').

(iv) China heeft bepaald dat de invoer van de afvalstoffen zonder te zijn vergezeld van een CCIC-certificaat verboden is.

In het middel wordt ervan uitgegaan dat sprake is van een uitvoerverbod als bedoeld in artikel 36 EVOA van de onderhavige afvalstoffen naar China nu die afvalstoffen niet vergezeld gingen van een CCIC-certificaat als hiervoor bedoeld en China in zo een geval de invoer verbiedt. Aldus wordt evenwel miskend dat 'met betrekking tot afvalstoffen van bijlage III (...) waarvan de uitvoer niet is verboden krachtens artikel 36' overeenkomstig artikel 37 EVOA door de Commissie aan China is verzocht antwoord te geven op aan hem gestelde vragen en dat China in zijn antwoord niet heeft geopteerd voor de mogelijkheid de uitvoer van zodanige afvalstoffen te verbieden. China ging dus niet uit van een uitvoerverbod als bedoeld in artikel 36 EVOA. Dat is niet anders door het invoerverbod dat China heeft uitgevaardigd voor de hier bedoelde afvalstoffen indien de lading niet wordt vergezeld van een CCIC-certificaat. Dat voorschrift is immers gekoppeld aan de door China gemaakte keuze voor de controle in het land van bestemming naar nationaal recht. Er is dus niet sprake van een 'illegale overbrenging' als bedoeld in artikel 2 onder 35 sub f EVOA zoals strafbaar gesteld in artikel 10.60 lid 2 Wmb. Het hiermee overeenstemmende oordeel van het hof geeft dan ook niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:95

Zaaknummer: 14/00470

Wetsartikelen: 36 EVOA en 37 EVOA

RECHTSPRAAK

Geen sprake van een ‘illegale overbrenging’.

Het middel richt zich met een rechtsklacht en een motiveringsklacht tegen de vrijspraak van het primair tenlastegelegde.

De in 2.1 weergegeven tenlastelegging heeft het hof klaarblijkelijk aldus opgevat dat daarin niet het verwijt is opgenomen dat de verdachte heeft gehandeld in strijd met artikel 18 EVOA (Europese verordening overbrenging afvalstoffen) in verbinding met artikel 2 onder 35 EVOA. Die uitleg is met de bewoordingen van de tenlastelegging niet onverenigbaar en moet in cassatie worden geëerbiedigd.

In cassatie kan, mede met verwijzing naar het hiervoor weergegeven wettelijk en verdragsrechtelijk kader, van het volgende worden uitgegaan.

(i) De strafzaak betreft de uitvoer uit Nederland van de afvalstoffen in de zin van de EVOA, met als doel een nuttige toepassing naar een land, China, waarop het OESO-besluit niet van toepassing is. Op die uitvoer zijn artikel 36 en 37 van de EVOA van toepassing. Het gaat daarbij om ijzer- en staalschroot en aluminiumschroot als genoemd onder code B1010 in Bijlage III EVOA.

(ii) Blijkens het antwoord van China op de hem op de voet van artikel 37 lid 1 EVOA door de Commissie gestelde vragen heeft China niet gekozen voor een verbod van uitvoer van die stoffen, de optie onder a, maar voor de optie onder c ('column 3') dat geen controle zal plaatsvinden in het land van bestemming.

(iii) Nader heeft China aangegeven, door in de bijlage bij artikel 1 van EG-Verordening 1418/2007 kolom d aan te vinken, ervoor te kiezen dat 'in het land van bestemming volgens het toepasselijke nationale recht andere controleprocedures [zullen] worden gevolgd'. In dat kader verlangt China dat de in te voeren afvalstoffen vergezeld gaan van een drietal, conform de gestelde eisen ingevulde, documenten, waaronder het in de tenlastelegging genoemde CCIC-certificaat ('Certificate for Pre-shipment Inspection of Recycling Scraps to China issued by CCIC').

(iv) China heeft bepaald dat de invoer van de afvalstoffen zonder te zijn vergezeld van een CCIC-certificaat verboden is.

In het middel wordt ervan uitgegaan dat sprake is van een uitvoerverbod als bedoeld in artikel 36 EVOA van de onderhavige afvalstoffen naar China nu die afvalstoffen niet vergezeld gingen van een CCIC-certificaat als hiervoor bedoeld en China in zo een geval de invoer verbiedt. Aldus wordt evenwel miskend dat 'met betrekking tot afvalstoffen van bijlage III (...) waarvan de uitvoer niet is verboden krachtens artikel 36' overeenkomstig artikel 37 EVOA door de Commissie aan China is verzocht antwoord te geven op aan hem gestelde vragen en dat China in zijn antwoord niet heeft geopteerd voor de mogelijkheid de uitvoer van zodanige afvalstoffen te verbieden. China ging dus niet uit van een uitvoerverbod als bedoeld in artikel 36 EVOA. Dat is niet anders door het invoerverbod dat China heeft uitgevaardigd voor de hier bedoelde afvalstoffen indien de lading niet wordt vergezeld van een CCIC-certificaat. Dat voorschrift is immers gekoppeld aan de door China gemaakte keuze voor de controle in het land van bestemming naar nationaal recht. Er is dus niet sprake van een 'illegale overbrenging' als bedoeld in artikel 2 onder 35 sub f EVOA zoals strafbaar gesteld in artikel 10.60 lid 2 Wmb. Het hiermee overeenstemmende oordeel van het hof geeft dan ook niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:97

Zaaknummer: 14/00515

Wetsartikelen: 36 EVOA en 37 EVOA